

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Cecílie Černochová

O beruškách

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Cecílie Černochová

O beruškách

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

O beruškách

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5147. publikaci

Ilustrace Mgr. Cecílie Černochová (www.cilia.wz.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Cecílie Černochová

ISBN 978-80-247-4604-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7720-7 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7721-4 (ve formátu EPUB)

Obsah

Parádnice Adélka	7
Jak chtěla Alice sněhovou sukýnku	11
Jak si Anežka sedla na ježka	14
Aniččiny bačkůrky	17
Bohdan a Božena straší	20
Eliščina sluneční miminka	23
Jak Evička zatoužila po duhové stužce	27
Gábinka v Zemi mlsných jazýčků	30
Hanička na vrbové houpačce	33
Jak brouček Jindra zachránil Jolanku	37
Jak Karolínka s Kristiánkem hledali hezká slova	41
Kristýnka a Klárka na hodinkovém kolotoči	44
Jak dal Kryštof líné Kateřině za vyučenou	47
Lenčiny korále	51
Jak si Maruška utrhla z nebe hvězdičku	53
Jak Natálka naučila Měsíc navlékat korálky	58
O Růžence ze šípku	61
Jak si Štěpán se Štěpánkou udělali housenkovou dráhu	64
Táňa na sušenkovém ostrově	68
O copaté Terezce	73
Verunka a bledulka Vendulka	75
Žofinka a malý čertík	78

Parádnice Adélka

Pospíchejte, neboť dnes
broučkové prý mají ples.
Všechny slečny parádnice
prohlíží své šperkovnice.

Nové šaty chtějí mít,
broučkům se tak zalíbit.
Není divu, že i Áda
parádí se velmi ráda.

Dneska chtěla Adélka
bleděmodrá křidélka.
„Červených mám víc než dost,
chci nějaký vzácný skvost!“

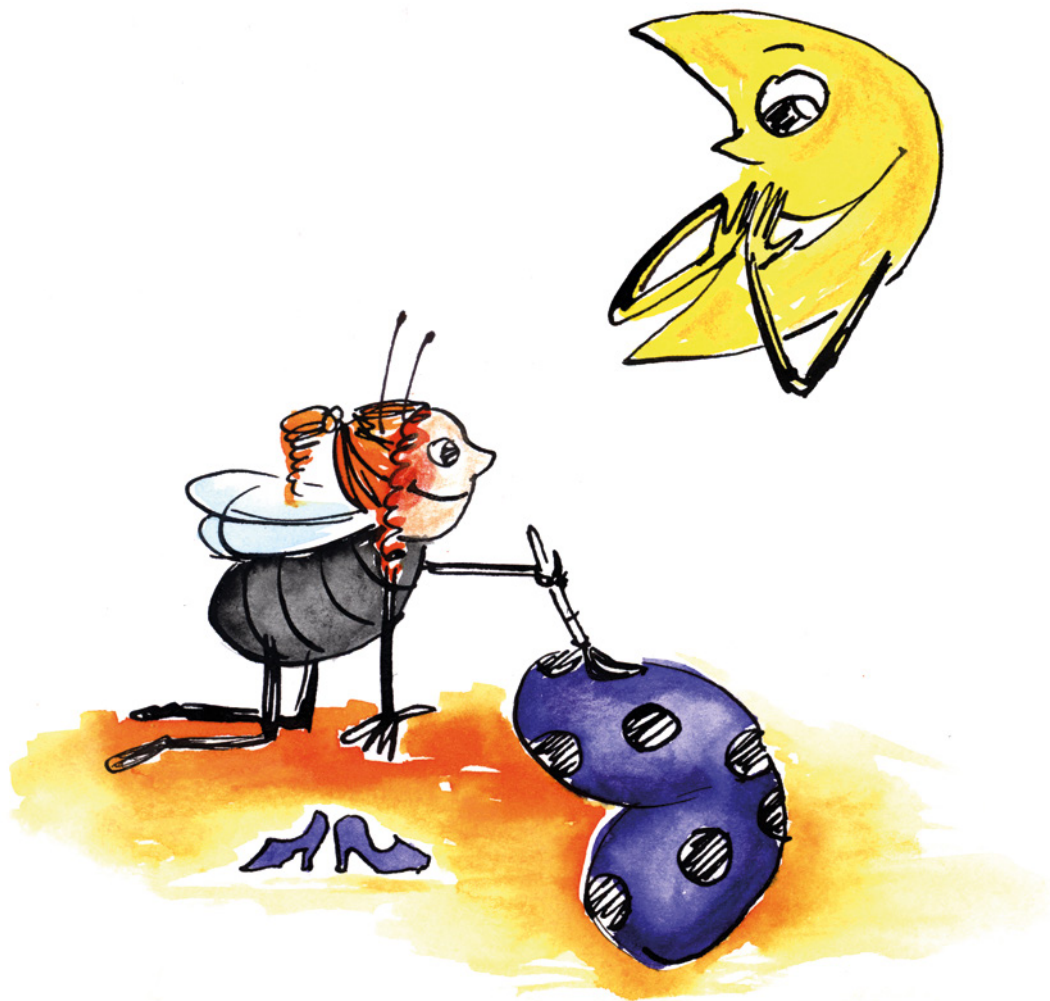

Prohlíží si svoje krovky,
myslí nejdřív na voskovky.
Má jen jednu nehezku,
chce však modrou nebeskou.

Proto všeho jen tak nechá,
do obchodu rychle spěchá
prodavači vysvětlit,
co chce dneska nakoupit.

Ten ochotně přikyvuje,
modré z nebe naslibuje.
Barvičky jí zdarma dává,
na cestu jí ještě mává.

Ze sálu už sladce zní
něžná hudba taneční,
broučkové pak k tanci zvou
dívky, jednu za druhou.

Adélka má spoustu práce,
nesmí proto čas moc ztrácet.
Štětce v barvu namáčí,
ať má krovky jinačí.

Na nebe už měsíc stoupá,
Adélka se v křesle houpá.
Nemůže hned sálem plout,
musí nechat krovky schnout.

Všichni se už dobře baví,
smějí se a hezky slaví,
poskakují zvesela,
když vtom vejde Adéla.

Stále čeká na obdiv.
Ale co to? Jaký div?
Nechtějí jí vyzvat k tanci
ani malí svatojánci.

Nikdo si jí nevšímá,
i když modré krovky má.
Tanečnicků chtěla stovky,
tak jí zlostí zrudly krovky.

Jak chtěla Alice sněhovou sukýnku

V roztomilém domečku
u pěkného stromečku
bydlí malá Alička.
Je to broučí holčička,
která ráda obléká se
víc než všechny jiné, zdá se.
Tu chce mašli nachovou,
tu zas pentli mechovou.

„To rozmarné potěšení
v zimě ovšem k mání není!“
posteskla si Alice.
Byla smutná velice,
ale jenom okamžik,
než slyšela venku křik.

Vykoukla ven z okýnka,
usmála se zlehýnka,
vyběhla ven ze dveří.
Kouká na to pápěří,
co se lehce vzduchem nese,
nedočkavě už se třese.

Venku mrzne, až vzduch zvoní,
po nebi se vločky honí.
Mají bílé šátečky
a na šatech kraječky.

V nich, když k zemi padají,
do řady se skládají,
až je všude slyšet smích,
jak se válí v závějích.

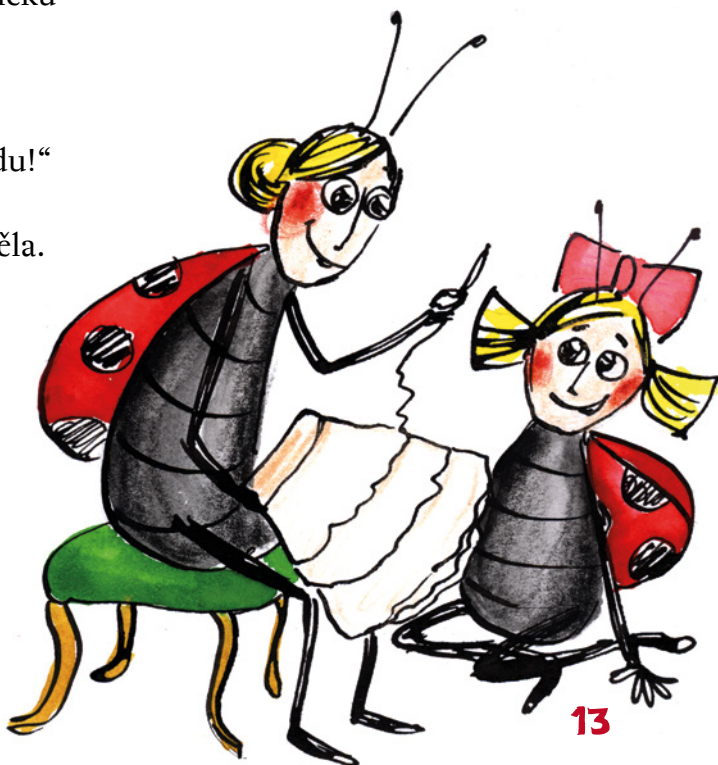

Alice hned zatoužila
v kraječkách být celá bílá.
Přestože ji studí prsty,
nabrala si plné hrsti
bílých vloček s krajkami
a vmžiku je u mámy.
Sladce prosí maminku,
ať jí spíchne sukýnku.

Maminka se zasmála,
když ta krása roztála.
„Vždyť sněhovou sukničku
měla bys jen chvíličku!

Do komory ale zajdu,
kousek krajky jistě najdu!“
Tak Alice do večera
krásnou bílou sukni měla.

Jak si Anežka sedla na ježka

Na podzim, když listí padá,
Anežka jen těžko zvládá
zametat a hrabat, rýt,
nářadí vše uklidit.

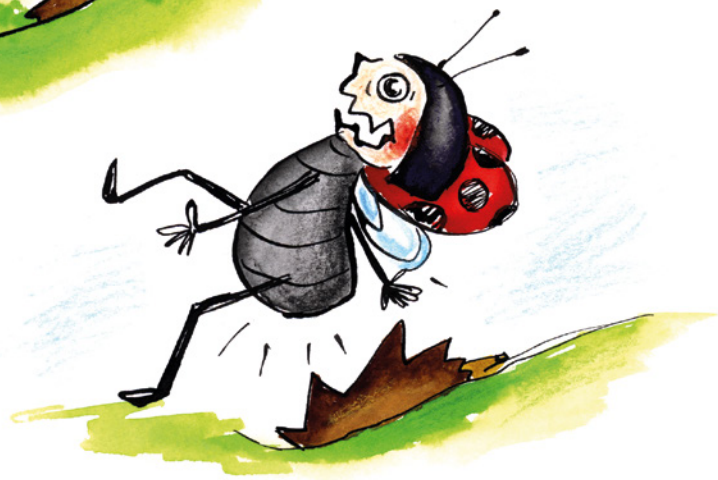
Stále chodí na zahrádku,
chce dát všechno do pořádku.
Brzy totiž přijdou mrazy,
a tak jí čas trochu schází.

Žádný div, že únavou
stojí sotva na nohou.
Ráda by si poseděla.
Ale kde? To nevěděla.

Viděla ji ovšem myš,
která přišla o chlup blíž.
Škodolibě ukázala
na klubko, jež dobře znala.

Beruška si tedy sedla.
Najednou však celá zbledla.
To proto, že Anežka
sedla rovnou na ježka.

Myška, ta se jenom směje,
břícho se jí smíchy chvěje,
dokonce i smíchy pláče,
až vzbudila bodlináče.

Ježek se jen chvíli diví,
nechápe na myš civí.
„Je tady snad něco k smíchu?“
rozléhá se věta v tichu.

Ježek funěl jako vlak,
dupal jako nákladák.
Rozběhl se jak sto koní,
po zahradě myšku honí.

Závod skončil za chvíličku,
když provedla myška kličku.
Do díry pak ladně skáče,
převezla tak bodlináče.

Aniččiny bačkůrky

Andulka, když chodí bosa,
tak ji v trávě studí rosa,
a proto by ráda měla
bačkůrky, co dávno chtěla.

Uvnitř ať jsou teploučké,
podrážky dost měkoučké,
ať jsou krásné na pohled,
krásnější než celý svět.

„Kde takové ale vzít?
U ševce je nechám šít!“
Prošla kolem starých stromů
a hned míří k ševci domů.

Co na srdci, to mu poví.
Švec má přítom pohled snový,
jenom mlčky přikyvuje,
tiše z dýmky pokuřuje.

Aničce pak přeměří
nožku letmo od dveří.
„To já hravě dovedu,
přijď si pro ně ve středu!“

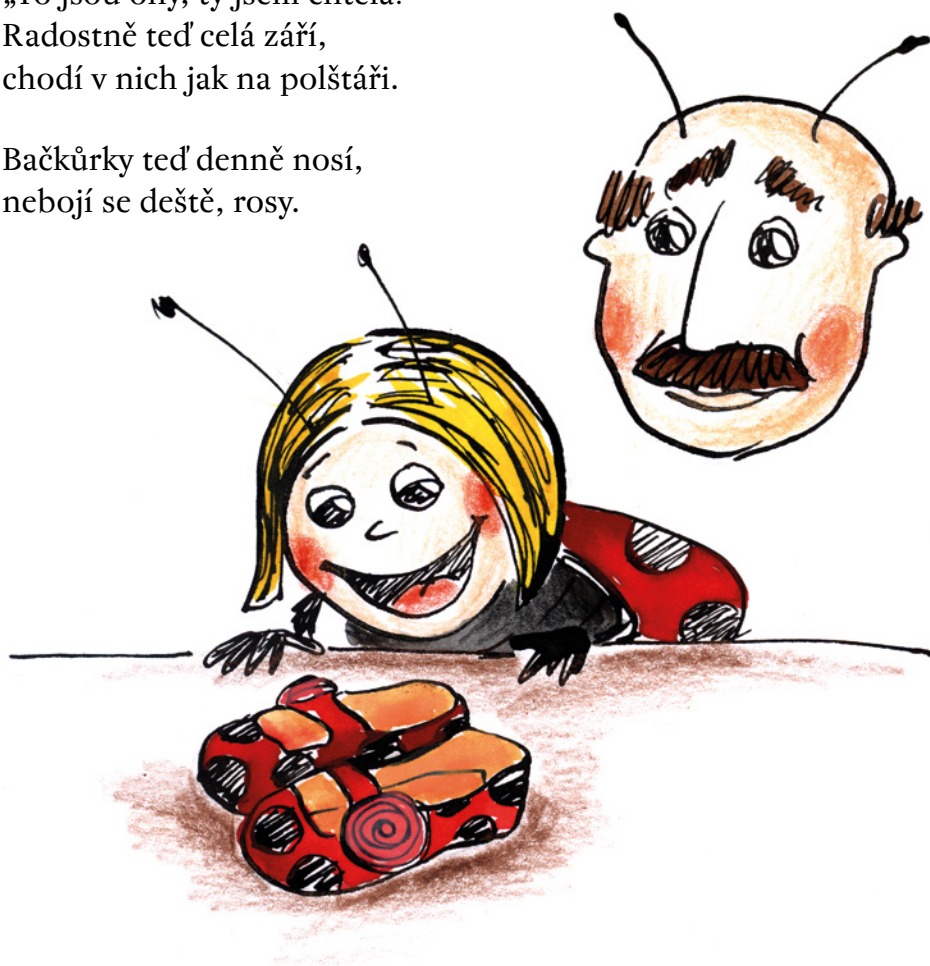
Andulka se těší moc,
nespí z toho celou noc.
V kalendáři stále hledá,
kdy už bude příští středa.

Když nadešla pravá chvíle,
vstala ten den obzvlášť čile
a jde k ševci do komůrky,
chce se zeptat na bačkůrky.

Švec se tomu nejdřív smál,
pak jí botky ukázal.
Berušce se tají dech,
bačkůrky jsou samý mech.

Anička je vyzkoušela.
„To jsou ony, ty jsem chtěla!“
Radostně teď celá září,
chodí v nich jak na polštáři.

Bačkůrky teď denně nosí,
nebojí se deště, rosy.

Bohdan a Božena straší

Brouček Bohdan s Boženou
hráli spolu honěnou.
Dováděli, honili se,
na louce a taky v lese.

Bohdanovi oči svítí,
nechce, ať ho Božka chytí,
a tak běží, co jen může,
až upadl do kaluže.

Od bláta je umazaný,
vypadá teď k nepoznání.
Rozhlédne se, rychle vstává,
na útěk se opět dává.

